

Pavasara melodija

ZIIIII! ZIIIIII! ZIIIIIIzmmmm! Kādā dzedrā marta pievakarē no dienā strauji kūstošā sniega paliekām iznira Marta Vakara Zilgme. Ātri notrausa vēl ķepurojošos ziemas miegu no lielajām, zilajām acīm, plaši iepleta tās, novēdot garas skropstu ēnas, un pārplūdināja auksto vakaru ar noslēpumainu, zilganu, apsolījuma pilnu gaismu. Marta Vakara Zilgme vērās pasaulē, kurā tikko iestrāvojusi. Kā te apkārt izskatās? Lielākoties viss kā jau martā – pļavas pēdziemas pelēkumā vēl dīķuļoja, tīrumos ziemāju kažoki spītēja zaļi, meži kaili drebinājās, upes un strauti gan martam neierasti rātni čulksstināja, vienīgi daži krūmi, kā jau ašie zēni, grozījās uzrāvuši pavasarkrāsainus t-krēklus. Viss, kā jau agrā pavasarī.

Marta Vakara Zilgme apmierināti noplivināja garās skropstas, vēlreiz pārplūdinot vakaru ar zilgano krēslojumu. Ceļa gājēji un braucēji neviļus pacēla acis, uzsmaidīja viens otram, dažs pat pajūsmoja skaļi, ka tik noslēpumaini zili un pavasara tuvumu vēstoši esot tikai marta vakari.

Marta Vakara Zilgme, apmierināta ar redzēto un dzirdēto, pacēla acis uz augšu un ieraudzīja Zvaigžņotās Debess Vizmojumu, kas rāmi laidās pār zemi, un visu apjūsmoto Krāšņo Saulrietu, kas promslīdot pašapmierināti spoguļojās debessmalā. Arī viņi abi vienlaicīgi ieskatījās Marta Vakara Zilgmes noslēpumaini bezgalīgajās acīs. Krāšņais Saulriets uzreiz izstiepa savu pašpārliecināto roku, lai satvertu Zilgmi. Tai pat laikā arī Zvaigžņotās Debess Vizmojums sniedza Zilgmei pretī sudrabotu plaukstu. Mirkli, kad Krāšņā Saulrieta kāriģā roka jau gandrīz skāra viņas trauslo dilbu, Marta Vakara Zilgme pacēla savu plīvuroto roku pretī Zvaigžņotās Debess Vizmojuma sudraba plaukstai. Tie sadevās rokās un kļuva nešķirami. Krāšņais Saulriets, nedabūjis kāroto, nozuda aiz apvāršņa, nevaldāmās dusmās kaisdams, piešvīkājis visu debessmalu sarkanām atriebes svēdrām.

Marta Vakara Zilgme un Zvaigžņotās Debess Vizmojums laimē vadīja saltos vakarus. Zilgme slīdēja pār ūdeņiem, tie kļuva dzelmaini, Vizmojums iemeta zvaigžņu atspīduma dzirkstis, ūdeņi noslēpumaini atspulgoja. Marta Vakara Zilgme slēpās koku pakājēs, Zvaigžņotās Debess Vizmojums, sudraba pirkstiem zarus šķirot, to atrada. Zilgme viegli skrapstošiem soļiem laidās pa marta sērsnas stindzinātiem laukiem, Zvaigžņotās Debess Vizmojums vienmēr satvēra viņu savās drošajās skavās un ilgi aijāja. Tā tas varētu turpināties mūžīgi, bet marts nav mūžīgs, laika rits neapstādamies vēla to uz aizgājības pusi.

Pavasaris, piesakot savu patvaldības laiku, sparīgi vēcināja vēja zizli un mētāja saules scepteri pie debesīm no rīta līdz vakaram. Dienas stiepās arvien garākas un gaišākas. Krāšņais Saulriets sāka arvien neatlaidīgāk vajāt Marta Vakara Zilgmi un visādi kavēt Zvaigžņotās Debess Vizmojumu. Viņš ķerstīja Zilgmi karstiem pirkstiem, viņas zilie tilla plīvuri kļuva arvien bālāki un plānāki. Krāšņais Saulriets raidīja tik žilbinošus skatus, ka Zilgme nespēja atvērt acis un plūdināt pār pasauli noslēpumaino apsolījuma gaismu. Marta Vakara Zilgme parādījās tikai mazu brīdi pirms nakts iestāšanās. Viņa kļuva arvien vārgāka, zilās acis arvien blāvākas, garās skropstas

smagākas, nu jau tās noplivināt izdevās pavisam reti. Līdz vairs tikai tad, kad sadevās rokās ar Zvaigžņotās Debess Vizmojumu, kas cieši un maigi vakaros turpināja skaut dilstošo Marta Vakara Zilgmi.

Vienu vakaru Saulriets īpaši ilgi kaitējās pamalē, jūsmodams par savu krāšņumu un kavēdams Zvaigžņotās Debess Vizmojumam sasniegt zemi. Nožilbusī Marta Vakara Zilgme spēra nedrošu soli un stiepa pret debesīm bālo roku. Dienā saule jau bija izvilinājusi vizbulīšu pumpurus, tie stiepa tai pretī pūkainas galviņas un platās lapu plaukstas. Aiz vienas no lapām aizkērās Marta Vakara Zilgmes smalkā plīvura mala, sametās nedrošās kājas un viņa krita. Ķērpji ķeburainiem pirkstiem aši kampa plīvuru stērbelītes, glāsmainie tilli birza sūnās. Zilgme vēl reizi mēģināja atvērt acis. Plaksti, smagi celdamies, atvāza vien niecīgu spraudziņu. Tieši pretī Marta Vakara Zilgmes acīm kā zvaigznīte vakara drēgnumā trīsuļoja vizbulītes pumpurs. Pēdējiem spēkiem Zilgme noskūpstīja pumpuriņu, nolaida garās skropstas un izdzisa. Pumpuriņš pārstāja drebināties un iemīga. Tieši tobrīd piesteidzās Zvaigžņotās Debess Vizmojums, bet viņa maigie pirksti satvēra tikai vizbulītes mēļo galviņu. Visu nakti Zvaigžņotās Debess Vizmojums birdināja rāsas kristālu asaras, līdz ausma to aizvilnīja visumā.

Rīta saulē mirdzēja, dzirkstīja, vizēja un skumji laistījās mīlētāja asaras. Starp tām kā Marta Vakara Zilgmes acis zaigoja vizbulīšu ziedi. Viskošāk pretī staroja Marta Vakara Zilgmes skūpstītais vizbulēns.

April! April! Trauslajā rīta idillē pēkšņi un brāzmaini ieklupa pavasara galma āksts aprīlis. Šķiezdams smieklu šaltis, tas, kā parasti, māžojās uz nebēdu. Būdams īsts divkosis, brižam rādīja savu laipno vaigu, jokoja, svilpoja līdz strazdiem, viegli pabužināja mākoņus, te uzreiz sataisīja niknu viepli, metās trenkāt cīruļus, brāžot aukstām pārslu šaltīm. Nevainīgā smaidā starojot, raustīja ziemājus aiz matiem, plūkāja pļavu palsos ciņus, mērcēja kājas aukstajos ūdeņos, šļakstīja aukstas piles mālļēpeņu jautrajos ģīmīšos, bāza bezkaunīgus pirkstus pumpuriem acīs, visbeidzot sita knipjus agrajām bitēm. Viena neliela, pavisam vēl miegaina jaunā bitīte, tādu knipi saņēmusi, zaudēja līdzsvaru, bet, par laimi, piezemējās tieši uz mazā vizbulēna. Ziediņš smagi nošūpojās, tomēr noturējās.

Bite izstiepa snuķīti un izpētīja glābēju. Tas saldeni smaržoja, koši vizēja zili violetais ziedlapu vainadziņš, vidū zeltoja medains kronītis sudrabotiem karulīšiem. Zieds līgojās vieglās šūpās kā Marta Vakara Zilgme Zvaigžņotās Debess Vizmojuma skavās. Kronīša iekšpusē skanēja tikko jaušami, noslēpumaini laimīgi smieklī. Bitīte iebāza snuķīti kronītī, piesūcās laimīgo smieklī, kājiņas no karulīšiem aplīpa sudrabotiem prieka putekšņiem. Vēl mirklīti aijājusies laimīgajā ziedā, bite pacēlās un zumēdama aizlaidās. Visu gaišo, plaukstošo dienu bitīte laidās no zieda uz ziedu, katru apmīļojot un ieskandinot. Pret vakaru viss apkārt jau zumēja, sanēja, smējās, aijājās un gavilēja noslēpumainā, laimīgā un krāšņā pavasara melodijā.

Vien Zvaigžņotās Debess Vizmojums naktī atkal birdināja rāsas pērļu asaras, nākamā gada martu gaidīdams.